

man spare den ene Tur. Jeg anbefaler derfor til det eventuelle Udvalg ikke at stryge denne Bevilling.

Berg: Det er ikke min Agt at opholde det høie Thing meget længe; men jeg mener at have ikke blot Berettigelse, men ogsaa en vis Forpligtelse til at udtale mig i Anledning af det forelaagte Finantslovsforslag og i ganske naturlig Forbindelse dermed om den politiske Situation, eftersom det er bekendt, at jeg ikke ganske deler den Betragtning, som det høie Folkething i et vist Punkt er enig om. Jeg vil ogsaa en virkelig, aaben, ærlig, saglig og redelig Forhandling — jeg bruger her alle de Tillægsord, som ærede Herrer her have brugt angaaende den nu indledeede Forhandling i denne Sæssion. Jeg har ingenstunde haft Noget imod, at Folkethinget arbejdede, heller ikke den Gang, jeg spaaede, at Alt vilde visne i dette Ministeriums Haand. Spaadommen er jo indtil Dato gaaet i Opfyldelse, thi Ordet „Alt“ indeholder kun en Regel, og der er ingen Regel uden Undtagelse. Vi faae at se, naar nu denne Samling er endt, i hvilken Grad denne Spaadom ogsaa for denne Samling er gjort til Stamme, eller hvorvidt den staar endda. Altsaa heller ikke da var jeg imod, at Folkethinget arbejdede, og naar Folkethinget arbejder, saa kan det ikke forlange eller kunne gjøre Krav paa at arbejde uden Ministerium. Ministeriet — det faktisk bestaaende Ministerium — er jo efter Grundloven og Forretningsordenen berettiget til at tage Del i Forhandlingerne, og paa denne Maade har man arbejdet, forhandlet med dette Ministerium. I denne Sæssion antager jeg altsaa, at man ligesom i Fjor vil arbejde paa Finantslovsforslaget og ogsaa arbejde paa andre Love. Jeg erkjendte den Gang, at man havde Grund til at erklære, at Forhandling i Virkeligheden var spildt Umage, og senere gav selve Folkethinget denne Erkjendelse Udtryk i en meget skarp Form. Jeg deltog vel ikke i de ofte foresaldende Afstemninger, hvorved denne Erkjendelse fik sit skarpe Udtryk, men jeg billigede ganske den Betragtning, der laa bagved. Naar det imidlertid er sagt, at dermed etablerede Folkethinget Visnepolitikken, saa er det sikkert nok en Feiltagelse. Ministeriets Stilling til Grundloven og særlig til Folkethinget — den Gang stod det jo paa en Finantslov, altsaa som lovlig Herster i Landet — dette Ministeriums Stilling til Folkethinget, og Landssthingets Stilling til alle gode Forslag, som Folkethinget har vedtaget, siden Ministeriet i Terminen 1875 kom til Roeret, kunde give Folkethinget Anledning til at tabe Taalmodigheden. Men jeg mente,

at det ogsaa — som jeg yttrede den Gang — kunde gaa en anden Vej: nemlig tage Arbejdet op paa andre, omfattende Spørgsmaal, lægge dem til Rette fra et demokratisk Standpunkt — et fortrinligt Standpunkt — thi selv om man ikke havde noget Haab om, at det bar Frugt i Dieblisset, saa beredte man dog igjennem dette Arbejde Fremtiden. Det var min Betragtning den Gang. Der er Sittet siddet siden, som giver mig Anledning til at tro, at der er bedre Villkaar at arbejde under nu med det nuværende Ministerium, end der var den Gang. Der er Sittet for mig, der tyder paa, at Ministeriet har faaet en anden Fortaalelse af eller et billigere Dre for de Duffer og den Træng, der i Befolkningen næres til virkelige Reforme, og forsaavidt som man derfor tror, at den med de tidligere ansførte Tillægsord betegnede Forhandling virkelig skulde bære særlig Frugt, saa, naar man ikke har Tro til, at Ministeriet er blevet bedre, saa maa man have Tro til, at Folkethinget er blevet mere imødekommende. Hvorfor skulde egentlig Folkethinget være blevet det? Altsaa mener jeg, at vi kunne ikke blot bearbejde Lovforslaget, men ogsaa arbejde paa andre Sager, men jeg mener nu rigtignok, at vi kunne ikke arbejde eller forhandle med Regjeringen, som jeg erkjender, at man faktisk er nødt til, om Finantsloven eller de andre Reforme, med det Formaal at sætte dette Ministerium paa lovlig Grund igjen eller med det Formaal at styrke det provisoriske Ministerium ved det Arbejde, vi gjøre. Med andre Ord, jeg staar fremdeles med den samme Betragtning, som jeg altid har næret lige overfor et Ministerium, som staar langt udenfor Grundlovens Grundsætninger, og det vides jo, at den ærede Kultusminister selv har erkjendt, at det nuværende Ministeriums Plads er der. Jeg har ikke forandret min Anskuelse om dette, og mit Forhold med Hensyn til Finantsloven lige overfor et saadant Ministerium er; at jeg ikke kan være med at votere det nogen Finantslov. Oppositionen har aldrig i vor parlamentariske Historie nægtet Bevillinger til en lovlig bestaaende Regjering. Ved en lovlig bestaaende Regjering forstaar jeg en saadan, som har erhvervet sig den fornødne Tillid ved Votering af en Finantslov til at regjere Landet med, og som altsaa staar paa en lovlig vedtagen Finantslov. Til en saadan Regjering, siger jeg, har Repræsentationen aldrig i det konstitutionelle Liv nægtet Midler. Man har henvist til, at Venstre en Gang nægtede Finantslovens Overgang til 2den Behandling, nemlig i Oktober 1873. Det var imidlertid ikke at nægte nogen saadan lovlig bestaaende